

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2025r.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

w VII Wydziale Cywilnym Hanna Muth-Barańczak

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2025r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **Zarządu Województwa Wielkopolskiego reprezentowanego przez Wielkopolski Zarząd Dróg Wojewódzkich w Poznaniu**

przy udziale **spadkobierców Heleny Tomyślak**

o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego

postanawia

1. zezwolić wnioskodawcy Zarządowi Województwa Wielkopolskiego reprezentowanemu przez Wielkopolski Zarząd Dróg Wojewódzkich w Poznaniu na złożenie do depozytu sądowego kwoty 57.779,00 zł (pięćdziesiąt siedem tysięcy siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych zero groszy) tytułem odszkodowania za przejęcie na rzecz Województwa Wielkopolskiego prawa własności nieruchomości położonej w Puszczykowie, oznaczonej w ewidencji gruntów i budynków jako działka numer 1197/19 o pow. 0,0547 ha. arkusz mapy 12, obręb 0003 Niwka, gmina Puszczykowo, zapisanej w księdze wieczystej Niwka tom VI karta 170, przeznaczonej na realizację inwestycji drogowej na mocy decyzji Wojewody Wielkopolskiego nr 31/2023, znak IR-III.7820.23.2023.2 z dnia 21 grudnia 2023r., z tym zastrzeżeniem, że przedmiot świadczenia będzie mógł zostać wypłacony spadkobiercom zmarłej Heleny Tomyślak pod warunkiem udokumentowania tytułu prawnego do w/w nieruchomości;
2. przyznać tymczasowo od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu na rzecz r.pr. Jakuba Fryca kwotę 118,08 zł (sto osiemnaście złotych osiem groszy) tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora;
3. ściągnąć od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu kwotę 118,08 zł (sto osiemnaście złotych osiem groszy) na pokrycie wydatków;

Referendarz sądowy
Hanna Muth-Barańczak



UZASADNIENIE

Wnioskodawca wniósł o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty 57.779,00 zł (pięćdziesiąt siedem tysięcy siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych zero groszy) tytułem odszkodowania za przejęcie na rzecz Województwa Wielkopolskiego prawa własności nieruchomości położonej w Puszczykowie, oznaczonej w ewidencji gruntów i budynków jako działka numer 1197/19 o pow. 0,0547 ha. arkusz mapy 12, obręb 0003 Niwka, gmina Puszczykowo,

zapisanej w księdze wieczystej Niwka tom VI karta 170, przeznaczonej na realizację inwestycji drogowej na mocy decyzji Wojewody Wielkopolskiego nr 31/2023, znak IR-III.7820.23.2023.2 z dnia 21 grudnia 2023r., z tym zastrzeżeniem, że przedmiot świadczenia będzie mógł zostać wypłacony spadkobiercom zmarłej Heleny Tomyślak pod warunkiem udokumentowania tytułu prawnego do w/w nieruchomości.

W uzasadnieniu powołano się na brak możliwości spełnienia wspomnianego świadczenia z uwagi na brak możliwości ustalenia spadkobierców po zmarłej Helenie Tomyślak.

Zgodnie z art. 693 k.p.c. we wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego należy określić zobowiązanie, przy wykonaniu którego składa się przedmiot, przytoczyć okoliczności uzasadniające złożenie, dokładnie oznaczyć przedmiot który ma być złożony oraz wskazać osobę, której przedmiot ma być wydany oraz warunki, pod którymi wydanie ma nastąpić.

Z kolei podstawy do domagania się przez dłużnika zezwolenia na złożenie świadczenia do depozytu określone są przez przepisy prawa materialnego. Zgodnie z art. 467 k.c. dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego: 1) jeżeli wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem, albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela; 2) jeżeli wierzyciel nie ma pełnej zdolności do czynności prawnych ani przedstawiciela uprawnionego do przyjęcia świadczenia; 3) jeżeli powstał spór, kto jest wierzycielem; 4) jeżeli z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione.

Stosownie do treści art. 693¹ k.p.c. w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Wymaga przy tym wyjaśnienia, że zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego nie przesądza o skuteczności spełnienia świadczenia. Sąd w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nie zajmuje się rozstrzygnięciem kwestii, czy złożenie do depozytu sądowego było pod względem materialnoprawnym uzasadnione i czy wywołało skutki wynikające z przepisów prawa materialnego (zob. *K. Markiewicz, Postępowanie, s. 282*). Sąd bowiem dokonuje oceny złożonego wniosku pod względem formalno-technicznym oraz w celu ustalenia, czy złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu jest dopuszczalne (*vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1951 r., C 27/51, NP 1951, Nr 9, s. 61*).

Analiza okoliczności przywołanych przez wnioskodawcę, w świetle wskazanych powyżej przepisów oraz orzecznictwa, prowadzi do przekonania o zasadności przedmiotowego wniosku o zezwolenie na złożenie świadczenia do depozytu sądowego. W swoich twierdzeniach wnioskodawca wskazał na brak możliwości spełnienia świadczenia z powodu śmierci Heleny Tomyślak oraz braku możliwości ustalenia jej następców prawnych.

W niniejszej sprawie ustanowiono kuratora dla uczestnika postępowania – zmarłej Heleny Tomyślak. Podstawą przyznania kuratorowi wynagrodzenia są przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018r. poz. 536). Przepis § 1 ust. 1 tego rozporządzenia odsyła do przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze, a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny do przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 22[5] ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych i stanowi, że wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie

cywilnej, ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40 % stawek minimalnych, we wszystkich przypadkach nie mniej niż 60 złotych. Zgodnie z § 8 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 z późn. zm.) stawka minimalna w sprawach z zakresu postępowania nieprocesowego wynosi – w braku odmiennych stawek dla konkretnego rodzaju sprawy – 240 zł. Na tej podstawie referendarz przyznał wynagrodzenie kuratorowi w wysokości 40 % z 240 złotych +VAT, tj. 118,08 zł. Ponieważ wnioskodawca nie wyłożył zaliczki na pokrycie kosztu wynagrodzenia kuratora, Referendarz sądowy orzekł o pobraniu od niego kwoty wyłożonej tymczasowo przez Skarb Państwa na podstawie art. 83 ust. 2 i art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 623).

Referendarz sądowy
Hanna Muth-Barańczak

